

Annemin Duası

– ElifEren · 19 Ağustos 2016

“Annemin erkeklere olan nefretini anlamsız bulur, gülüp geçerdim sözlerine.

Derken,

Bir gece onu ağlarken gördüm. Titreyen elleri ve her şeye rağmen şaha kalkan başıyla kanepenin bir ucuna sığınmış annemi iç çekerken hatırlıyor küçük bedenim, şimdilerde. Bulutların evin çatılarından uzak durması gerektiğini, evin nemli duvarlarına değen başımdan aşağı bir zembil gibi yağan yağmurlarım ile anladım o gün.

Annemin gözyaşına olan nefretini anlamsız bulur gülüp geçerdim zamansız kahkahalarına.

Derken, dokuzlu yaşlarım da insanların arsız kahkahalarının yanında annemin gülüşlerinde ki acıyı hissettim.

Dokuzlu yaşlarımda annemin gökyüzü ile ne alıp veremediğinin olduğunu merak eder dikedim bakışlarımı yıldızlara.

Derken, onlu yaşlarımda bir gece kendimi dışarı attığımda anladım ‘Yıldızlar sevgi nöbeti geçiren her ruh için beklermiş geceyi. Evlerin çatılarına yaklaşmış kapkare bir oda da kapkara yağmurlara göz kırpmak ve umudu hatırlatmak için’

Hayatın anneme olan nefretini anlamsız bulur dimdik durmayı öğrenirdi yüreğim, yanında sürüklediği hırçinlikle.

Derken; ‘annenin kaderi kızlarına olmasın ‘diye dua edişine ” amin” dedim sessizce.

İnsanlardan korkmuyordum o yaşlarımda. Zor günlerin altından nasıl kalkılacağını güçlü bir kadından öğrenmiştim çünkü. Ta ki; yirmili yaşlarıma gelip o sevginin eksikliğini ne annemin yüreği ne de başka bir adamın sevgisinin dolduramadığının aciziyeti ile kıvranıp dururken babamın yükselen sesinin altında korktum ilk kez insanlardan. Buz kesilen yüreğim ile babamın bize olan nefretini anlamsız bulur soğur geçerdim iyice yüreğinden,

Derken, bir sabah;

Bedenim krizlerde, düşüncelerim ise geçmişin ensesinden sana sesleniyor baba,

Ve sen duymuyorsun...

Bir damla gözyaşı daha süzülüyor gözlerimden, ağzıma doluyor tuzu. Kavuruyor yüreğimde ki yaramı!

Hissediyor musun baba, yüreğimde ki acıyı? Yine annemin sesi mi kulaklarımda yankılanan? Ellerime değen kim baba? Annem mi? Sen neredesin baba? Gözlerim puslu hayal gibisin. Yanımda mısın? Geldin mi yoksa?

Nasıl oldu diye soruyorsun anama, iyi değilim! Yüreğim seni arıyor baba!

O da ne ? ürperdim. Ayaklarım da bir el var gezinen ve bir cümle var kulaklarıma değen;

“Ayakları buz gibi olmuş”...

Üşüyordum! Farkında değilim, yüreğimin soğukluğundan, bedenimin.

Üşüdüğünü hissettin ya baba, dokundun ya ayaklarıma, ayaklarım hep üşüsün, yeter ki sen okşa.

Yüreğim de üşüyor baba! Yeter ki sen farkına var diye, varsın hep üşüsün. Kim bilir belki günün birin de

ayaklarıma dokunduğun gibi,

Dokunursun yüreğime, ısınır vücudumdan önce gönlüm.

Üşüyorum baba...

Üşüyor kızın baba...

Üşümeden daha çok hayatta;

Dokun ruhuma baba."

Diye, düşünürken hastane de o zamanlar anladım ; Bir damla sevginin barınmadığı gönüller de kötülüğün olacağına,

O zamanlar anladım; Babamın kendi içinde ki sevgisizlikti onu bu denli acımasızlaştıran.

Ve inandım 'Baktığında bir çiçeğe veya bir böceğe okuyabiliyor musun onların rengini? Sesini duyabiliyor musun? Ve ya gözlerinde ki o sevgiyi, hırçınlığı hissedebiliyor musun? Bencilliğinin ve ya içinde ki huzursuzluğun sebebini bilmek istiyorsan aç bak bir yüreğine! Ne kadar kalmış sevgi tohumu sen de. Ki; olgun bir sen büyüsün yüreğinde"

Şimdi, annemin gözleri ve sözleri yüreğimde yeniden gökyüzünün altındayım. Yanımda ise annemin erkeklere olan nefretini anlamlı buluşlarıma rağmen beni inandıran adamla babama inat affedişlerimle

Haykırıyoruz hayata;

"Yaşamayı seviyorum bayım.

Gökyüzüne bakmayı,

Yirmi birimde acıya inat gülmekten kırışmaya yüz tutmuş gözlerimin kenarlarını

Ve yaşım kadar dökülen gözyaşlarımı!

Hayallerime koşarken yorulmayı....

Özgürlüğüme aşığım bayım!

Peki ya korkmuyor muyum?

Korkuyorum nefesimin kesilmesinden.

Kimya' nın ruhunu emanet ettiği Şems'i görememekten.

İlahi kadın!

Ölüm kadar gerçeksin sen!

Ölüm kadar özgür, sevgi kadar mutluluksun ruhumda.

Korkma be kadın!

Sevgin kadar yaşarsın.

İlahi adam!

Ne çok yaşadım ben,

Ne çok korktum, ağladım.

Çok sevdim seni ben, ölmeyi haketmiyorum ben!

İlahi kadın!

Ağlama sen ağlayalım,

Gülme sen gülelim,

Susma sen konuşalım,
Ölüm kadar özgür olalım yaşama kadın”

Bazı kadınlar hayatı;babasının yüzünden, umudu ise annesinin sabrından öğrenir de vazgeçmez hayattan. Asidir bu kadınlar, haksızlığa. Asidir küffara. Acının ne demek olduğunu iyi bilirler. Bu yüzdendir ya gözleri hep bir yıldız arar. Bu yüzdendir ya aşkları gökyüzünden gelir. Çünkü; kadınların infazı yeryüzünde gözyaşları ise gökyüzünden yağar alınan ahları kadar. Çünkü; her anne güçlü doğar ama güçlü bir kız bırakmak istemez gerisinde mutlu bir kader ister yavrusuna ve en büyük duasına amin dedirttirir kimi kadınlar;

‘ annenin kaderi kızına değmesin”

Amin.